

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 7/2023-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, IČO 50 680 552, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Anton Pavúk, proti postupu Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Csp 184/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronickou formou 5. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Csp 184/2020 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 705,59 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že v napadnutom konaní má procesné postavenie žalovanej, proti ktorej sa žalobca v spotrebiteľskom spore domáha zaplata sumy 16 443,63 eur spolu s príslušenstvom. Po podaní odporu proti vydanému platobnému rozkazu a vyjadrení žalobcu Okresný súd Banská Bystrica upovedomením č. k. 22 Up 1740/2020 zo 16. novembra 2020 postúpil predmetnú právnu vec okresnému súdu, vedenú pod spisovou značkou napadnutého konania. Sťažovateľka namieta, že od pridelenia súdneho spisu okresnému súdu (18. november 2020, pozn.) trvalo viac ako päť mesiacov, pokiaľ ju okresný súd uznesením č. k. 12 Csp 184/2020-87 z 5. mája 2021 vyzval na vyjadrenie k tvrdeniam žalobcu, pričom osobitne rozporuje postup okresného súdu, ktorý po doručení jej vyjadrenia z 9. júna 2021 zostal v napadnutom konaní nečinný, termín súdneho pojednávania nenariadil, a tým malo dôjsť k porušeniu jej práv.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) a zistoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 ZoÚS), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 ZoÚS), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 ZoÚS) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 ZoÚS.

4. Ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov (napr. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 105/07, I. ÚS 280/08, II. ÚS 186/2010), a preto aj vzhľadom na fakt, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno namietané porušenie označených práv sťažovateľky posudzovať spoločne.

5. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. I. ÚS 358/2019, I. ÚS 85/2021).

6. Napriek tomu, že sťažovateľkou prezentovaný postup okresného súdu v napadnutom konaní nie je s ohľadom na kautely procesnej hospodárnosti možné považovať za postup optimálny, *ipso facto* napadnuté konanie od pridelenia súdneho spisu okresnému súdu (18. november 2020, pozn.) do podania ústavnej sťažnosti (5. december 2022, pozn.) trvá len niečo viac ako 24 mesiacov, a preto je v okolnostiach prejednávanej veci potrebné rezultovať, že nejde o nečinnosť okresného súdu alebo jeho neefektívny postup, ktoré by mali povahu zbytočných prietáhov. Zároveň, zo sťažovateľkou priloženého prehľadu elektronického súdneho spisu napadnutého konania vyplýva, že došlo k zmene zákonného sudcu (potvrdenie vytvorené a zaevidované 6. septembra 2022, pozn.), s čím sa prirodzene spája aj nutnosť nastudovania veci týmto novým zákonným sudcom (m. m. I. ÚS 411/2020), a tým dochádza aj k v zásade akceptovateľnému predĺženiu doby trvania konania.

7. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd opakovane pripomína, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, IV. ÚS 513/2020). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Len v prípade, ak ústavný súd zistí, že postup

všeobecného súdu sa vyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy, môže vysloviť porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 38/04, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 441/2020, I. ÚS 123/2021).

8. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na judikatúru ESELP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69; Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

9. Rovnako je žiaduce akcentovať, že predmetom napadnutého konania nie je taký spor, ktorý by si vyžadoval osobitný akcent na rýchlosť konania. Ústavný súd bez toho, aby túto tézu bližšie skúmal a analyzoval, s odkazom na vlastnú judikatúru (pozri napr. II. ÚS 33/99, I. ÚS 19/00, I. ÚS 53/02, I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03), ako aj rozhodovaciu činnosť ESELP konštatuje, že predmet napadnutého konania je neporovnateľný s konaniami, ktoré sú svojou povahou nepochybne naliehavejšie a ich prejednanie si vyžaduje osobitnú starostlivosť, ako napríklad občiansky stav a spôsobilosť osôb (Bock proti Nemecku, rozsudok z 29. 3. 1989, Laino proti Taliansku, rozsudok z 18. 2. 1999), zverenie dieťaťa do starostlivosti (Hokkanen proti Fínsku, rozsudok z 23. 9. 1994, Niederböster proti Nemecku, rozsudok z 27. 2. 2003, III. ÚS 351/2014, III. ÚS 181/2011), pracovnoprávne spory (Vocaturu proti Taliansku, rozsudok z 24. 5. 1991, I. ÚS 345/2014) a pod. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dodáva, že predmet napadnutého konania nemožno dať na roveň týchto konaní, hoci si pripúšťa, že aj konanie vo veci ochrany spotrebiteľa má osobitné postavenie, ktoré je práve dostatočne zohľadnené úpravou procesného práva, ako aj práva hmotného.

10. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že v napadnutom konaní nezistil dôvody, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou uvedených práv, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS.

11. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

12. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) ZoÚS], a preto nevyklučuje možnosť, aby sťažovateľka v prípade pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu podala svoju ústavnú sťažnosť opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu